

Ved fastsættelsen af de nye *lønrammer* havde kommissionen dels søgt at rette de skævheder ud, som fandtes i den bestående lønordning, dels haft for øje at tilpasse lønningerne til vilkårene i det omgivende samfund under hensyntagen til den udvikling, som har fundet sted siden den sidste midlertidige lønningslov i 1956.

„For så vidt angår forskellige stillinger, der i hvert fald i en vis udstrækning kan sammenlignes med tilsvarende i det private erhvervsliv, har kommissionen foreslået en mindre nedsættelse af begyndelseslønnen. Det gælder indtrædelsesstillingerne for ufaglært personale. Mens disse stillinger hidtil har haft lønningsrammer med ret ringe forskel mellem begyndelses- og slutløn, har kommissionen nu — blandt andet gennem sammenlægning af lønningsklasser — foreslået større spændvidde mellem lønningerne, idet man herved blandt andet har ønsket at give den tillæring, som så givetvis finder sted, lønningsmæssigt udtryk . . .

Som en nydannelse vil efter forslaget *faguddannede kontorfolk* komme til at begynde i en noget højere lønningsklasse end det ufaglærte kontorphonale. Jeg tror, at dette er en fordel, eftersom det har kunnet virke urimeligt, at kontorphonale — uanset uddannelse — altid har skullet begynde på første løntrin i kontoristklassen.

Som en anden nydannelse kan der være grund til at fremhæve forslaget om tilvejebringelsen af to lønningsklasser for det store flertal af de *akademisk uddannede tjenestemænd*. Disse har hidtil været opdelt i mere end en halv snes lønningsklasser, mellem hvilke der i vid udstrækning har været automatisk advancement inden for de enkelte grupper omfattende det administrative personale, gymnasiernes lærere, de videnskabelige stillinger samt politi- og dommerfuldmægtigene.

Det foreslås nu, at disse lønningsklasser slås sammen til to, mellem hvilke der vil være *automatisk advancement*, såfremt de pågældende efter deres kvalifikationer og tjenstlige forhold i det hele findes egnede til forfremmelse til højere stilling.“

For de højere og højeste stillinger var der tale om ret betydelige lønmæssige forbedringer med henblik på at give disse grupper en placering, som efter deres arbejde og ansvar stod i passende forhold til tilsvarende stillinger i det private erhvervsliv. Den bestående *honorarordning*, som i væsentlig grad kom disse tjenestemænd til gode, havde kommissionen ikke taget stilling til. Det forudsattes dog, at lønningsrådet gik i gang med at foretage en vurdering af, om grundlaget for opretholdelsen af de enkelte honorarer eller grupper af honorarer måtte have ændret sig bl. a. som følge af de nye løn- og normeringsbestemmelser.

Kommissionen havde været af den opfattelse, at der ikke ved lovens ikrafttræden burde ske en almindelig nedsættelse af *tjenestetiden* efter det private erhvervslivs mønster, men fandt det dog rimeligt, at man afskaffede den såkaldte 9 timers norm, der efter-